

«Είμαι η Κατερίνα Γκουλιώνη, έχω όνομα, αυτή είμαι κι έχω να πω πολλά»

Της Κατερίνας Γκουλιώνη

Εισαγωγή

Το πρωί της 18ης Μαρτίου του 2009 η Κατερίνα Γκουλιώνη βρέθηκε νεκρή στο τέλος της μεταγωγής της με πλοίο από τον Πειραιά στις φυλακές Νεάπολης Λασιθίου. Με τα χέρια της δεμένα πισθάγκωνα., χωριστά από τους άλλους κρατούμενους, χτυπημένη στο πρόσωπο.

Μέχρι σήμερα η κρατική δολοφονία της Κατερίνας, της Κατερίνας του αγώνα, της απομόνωσης, που τόσο πάλεψε για να βελτιώσει τις απάνθρωπες συνθήκες κράτησης στις γυναικείες φυλακές, έχει μείνει ατιμώρητη. Η Κατερίνα Γκουλιώνη κατήγγειλε με ονοματεπώνυμο όσα είδε και βίωσε μέσα στις φυλακές, αγωνίστηκε για την κατάργηση της κολπικής εξέτασης, έγινε σύμβολο αντίστασης και αλληλεγγύης για τις κρατούμενες χρήστριες. Για όσα κατήγγειλε με ονοματεπώνυμο όσο ζούσε και για την δολοφονία της δεν τιμωρήθηκε κανείς. Το πόρισμα του ιατροδικαστή λιτό και απέριτο : «υπερβολική χρήση ηρωίνης».

Το barikat υπενθυμίζει σήμερα, στην Διεθνή Ημέρα για την Εξάλειψη της Βίας κατά των Γυναικών, την επιστολή - καταγγελία της Κατερίνας Γκουλιώνη, που δημοσιεύτηκε ένα μήνα πριν τη δολοφονία της.

barikat

Καταγγελία προς τον Συνήγορο του Πολίτη

Της κρατούμενης Γκουλιώνη Αικατερίνης

Ελεώνας Θηβών (20-02-09)

"Είμαι 41 ετών σήμερα, εξαρτημένη από την ηρωίνη από τα 17 μου. Τόσα χρόνια αρρώστια και εξάρτηση από μία ουσία που αν δεν την είχα δε θα μπορούσα να είμαι όρθια για να δύναμαι να εργαστώ, για να μπορέσω να ζήσω...

Τον χειρότερο εφιάλτη, όμως, που οι περισσότεροι άνθρωποι θεωρούν αυτονόητο συνεπακόλουθο της εξάρτησης, δεν είχα ποτέ φανταστεί ότι θα τον ζήσω έτσι όπως τον ζω και όπως καθημερινώς απειλούμαι ότι μπορεί ανά πάσα στιγμή να υποστώ.

Αυτό το «αυτονόητο συνεπακόλουθο της εξάρτησης», λοιπόν, είναι η φυλάκιση η οποία, ουσιαστικά σημαίνει την αιχμαλωσία και την ομηρία μου από τους δεσμοφύλακες που ελέγχουν κι επεμβαίνουν ακόμη και στα γεννητικά μου όργανα και στ' απόκρυφα σημεία του σώματός μου.

Όποτε μπαίνω στην φυλακή είτε γιατί εισάγομαι πρώτη φορά είτε γιατί επιστρέφω από δικαστήριο είτε γιατί πήγα νοσοκομείο δέχομαι την εξής επίθεση, η οποία ονομάζεται

«έρευνα»: Η δεσμοφύλακας με υποχρεώνει να βγάλω όλα μου τα ρούχα, με βάζει να σκύψω, ν' ανοίξω τους γλουτούς, να βήξω και παρατηρεί τον πρωκτό μου. Πολλές φορές βρίσκει ευκαιρία να παρατηρήσει γυμνό σώμα και με κοιτάει καλά καλά, μου φέρεται προσβλητικά, ειρωνικά, θρασύτατα, σα να' μαι το τελευταίο σκουπίδι.

Μετά μου δίνουν άλλα ρούχα, από την αποθήκη τους, παράτερα και εξευτελιστικά, μου παίρνουν το σουτιέν γιατί, λέει, «απαγορεύεται» να το φοράω στην απομόνωση γιατί λέει, δήθεν μπορεί να... αυτοκτονήσω μ' αυτό, μου δίνουν παπούτσια μεγαλύτερο μέγεθος απ' το δικό μου και περπατάω σαν παλιάτσος και με οδηγούν στο φαρμακείο. Εκεί, με βάζουν να καθίσω σε γυναικολογική καρέκλα και η δεσμοφύλακας βάζει το δάχτυλό της στο αιδοίο μου μέσα στον κόλπο. Στην συνέχεια υποχρεούμαι να ουρήσω μπροστά στην δεσμοφύλακα για να κάνουν το ναρκωτέστ.

Μια φορά, στο χαρτί που ήταν τοποθετημένο στην γυναικολογική καρέκλα όπου μ' έβαλαν να κάτσω είδα μία τρίχα από προηγούμενη ερευνηθείσα. Η αποστείρωση στα εργαλεία τους είναι κάτι που ενίοτε θυμούνται. Σε άλλες βάζουν διαστολείς και σκουριασμένους, πολλές φορές, τους βάζουν το δάχτυλό τους και συγχρόνως πιέζουν προς τον ορθό ή και από επάνω στη βουβωνική χώρα σε σημείο που η κρατούμενη να πονάει. Τα ειρωνικά σχόλια και τα σόκιν «αστειάκια» των δεσμοφυλάκων δεν λείπουν από το «ρεπερτόριό» τους...

Προσφάτως που αρνήθηκα την κολπική έρευνα και από τον γυναικολόγο, διότι ανεξαρτήτου μορφώσεως, ειδικεύσεως και μορφωτικού επιπέδου το να σου χώνει ο καθείς τα δάχτυλά του είναι τουλάχιστον «απρεπές», θα έλεγα, και ζητούσα υπερηχογράφημα, με απείλησαν ότι θα με δέσουν όλη νύχτα με τη χειροπέδα στο κάγκελο και αυτή την απειλή συγκεκριμένα την ξεστόμισε η δεσμοφύλακας που τελεί χρέη... νοσοκόμας στο Κατάστημα Κράτησης Γυναικών Ελεώνα Θηβών (Κ.Κ.Γ.Ε.Θ.) Γκαβάνα Στέλα παρουσία της υπαρχιφύλακα Σαμπάνη Σωτηρίας, μου είπε πως αφού είμαι κρατούμενη πρέπει να δεχτώ την κολπική κι αυτή που δεν είναι, είναι «άλλο πράμα». Εν ολίγοις αυτό που μου είπαν και λένε είναι ότι αφού είμαι κρατούμενη πρέπει να μου κάνουν ότι θέλουν και να μην αντιδράω.

Με οδήγησαν στην υποδιευθύντρια Καφρίτσα Αγγλαΐα, η οποία μου είπε πως αφού αρνούμαι την κολπική έρευνα ότι βρεθεί από ναρκωτικά στην φυλακή θα το χρεώσει σ' εμένα και πως θα με κρατήσει πολλές ημέρες στην απομόνωση. Όταν της ζήτησα να μου κάνει υπερηχογράφημα διότι δεν αντέχω άλλο αυτόν τον βιασμό της κολπικής μου είπε πως δεν έχει αυτή τη δυνατότητα. Της απάντησα ότι δεν είμαι υποχρεωμένη να πληρώνω εγώ τη δική τους ανεπάρκεια και με οδήγησαν στην απομόνωση όπου ούτως ή άλλως θα με οδηγούσαν, κάνοντας κολπική ή μη.

Στην απομόνωση με έκλεισαν σ' ένα κελί όπου έπρεπε να χτυπάω το κουδούνι για να'ρθει η δεσμοφύλακας να μου ανοίξει να πάω στην μία τουαλέτα που είναι κοινή για όλες τις κρατούμενες στον χώρο αυτόν και παρακολουθούμενη από κάμερα.

Την ώρα της αφόδευσης σε παρακολουθεί η δεσμοφύλακας από την κάμερα κι όταν δει τα περιττώματά σου τότε της ζητάς την άδεια να τραβήξεις καζανάκι.

Εκτός του ότι είμαι αναγκασμένη να κάνω την ανάγκη μου μπροστά σε δεσμοφύλακα είμαι υποχρεωμένη να κάνω 8 αφοδεύσεις για να με βγάλουν από την απομόνωση αλλά κι αυτό, πάλι, εξαρτάται από τις διαθέσεις τους.

Οι περισσότερες κρατούμενες αναγκάζονται να παίρνουν καθαρτικό για να επιτύχουν αυτές τις κενώσεις και αρκετές φορές είτε δεν έρχεται η δεσμοφύλακας να τους ανοίξει την πόρτα είτε είναι άλλη κρατούμενη στην τουαλέτα και στην κυριολεξία ενεργούνται επάνω τους. Δεν είναι λίγες οι φορές που κάποιες δεσμοφύλακες τις εξευτελίζουν γιατί ενεργήθηκαν επάνω τους ή τους λένε απειλητικά ότι «εδώ είναι Θήβα και το κουδούνι για να πας τουαλέτα θα το χτυπάς όταν έχεις μεγάλη ανάγκη», την οποία «μεγάλη ανάγκη» την κρίνει η δεσμοφύλακας ή της λένε με δυσφορία «πάλι τουαλέτα θέλεις;» και άλαλ τέτοια με ανείπωτη απανθρωπιά και σαδισμό.

Μου έχει συμβεί να μη μου ανοίγει η δεσμοφύλακας την πόρτα του κελιού για να πάω στην τουαλέτα και αναγκαζόμουν να ουρώ σε πλαστικό μπουκάλι νερού και αργότερα να έχω πρόβλημα με το έντερό μου από την συγκράτηση των κοπράνων. Στο τέλος, έφτασα στο σημείο να κλωτσάω την πόρτα του κελιού για να μου ανοίξει, να μου φέρεται προκλητικά και υποτιμητικά και επειδή την αποκάλεσα «κότα» έγραψε μία ψευδή αναφορά (η κα Δανιηλίδου Χαρίκλεια είναι η εν λόγω δεσμοφύλακας) σε συνεργασία με τον αρχιφύλακα Γαλάνη Ιωάννη που ήταν υπηρεσία εκείνη την ημέρα και σε αυτόν αναφερόταν η κα Δανιηλίδου, με πέρασα πειθαρχικό κι ο υποτελής σε αυτούς, εισαγγελέας Πρασσάς Γεώργιος με τιμώρησε με πειθαρχική ποινή εγκλεισμού σε κελί της απομόνωσης για πέντε μέρες με, επιπροσθέτως παράνομη, στέρηση καφέ, τσιγάρου και τηλεφώνου.

Πειθαρχικό το οποίο παραγράφεται σε δυο χρόνια πράγμα που σημαίνει πως εκτός του μαρτυρίου που υπέστην δεν θα αποφυλακισθώ με υφ' όρων απόλυση, δεν θα πάρω άδεια και οι άρρωστοι γονείς μου και η 21χρονη κόρη μου θα περιμένουν πολύ για να με δουν και να τους στηρίξω.

Όλα αυτά συνέβησαν στη γυναικεία φυλακή Κορυδαλλού, αλλά αυτοί οι κύριοι υπηρετούν σήμερα στη Θήβα όπως και ο αρχιφυλακείων Κοράκης Παναγιώτης, ο οποίος στην εδώ απομόνωση της Θήβας μου είπε πως παρ' όλες τις 8 κενώσεις κλπ δικαιούται «βάσει του εσωτερικού κανονισμού» να με κρατήσει έξι ημέρες στην απομόνωση. Ο εσωτερικός κανονισμός δεν γράφει κάτι τέτοιο, αντίθετα λέει πως η τριήμερη κράτηση στην απομόνωση γίνεται μ' εντολή εισαγγελέα και παρατείνεται εφόσον έχουν βρεθεί απαγορευμένες ουσίες στο σώμα του κρατούμενου και δεν μπορούν να αφαιρεθούν...

Μπάνιο δεν μπορείς να κάνεις στην απομόνωση –ειδικό χώρο κράτησης τον ονομάζουν λες και αλλάζοντας όνομα σε κάτι παύει και η φρίκη- γιατί όταν τύχει να έχει ζεστό νερό δεν είναι εκεί η δεσμοφύλακας και όταν είναι εκεί μπορεί να σε βγάλει από το κελί για να κάνεις μπάνιο, το νερό να είναι κρύο και να επιμένει πως είναι ζεστό βγάζοντάς σε τρελή.

Όταν και αν κάνεις μπάνιο σε παρατηρεί. Έτσι, μένουμε χωρίς μπάνιο για 7 μέρες και άνω. Καφέ, νερό υποχρεούσαι να παραγγείλεις μόνο από το καφενείο της φυλακής το οποίο λειτουργεί για τους δεσμοφύλακες και δουλεύουν σε αυτό κρατούμενες. Την τελευταία φορά που κρατήθηκα στην απομόνωση πλήρως 20 ευρώ στο καφενείο. Με αυτά τα χρήματα μπορούσα να περάσω περίπου είκοσι μέρες αγοράζοντας καφέ, ζάχαρη κλπ ενώ τα πλήρως μέσα σε πέντε μέρες. Αλλά εδώ η διαχείριση των χρημάτων μας εξαρτάται από τις ορέξεις της υπηρεσίας του Κ.Κ.Γ.Ε.Θ.

Όταν λοιπόν, αποφασίσουν οι ασύδοτοι βασανιστές μας να μας βγάλουν από την απομόνωση πρέπει να περάσουμε το ίδιο μαρτύριο της σωματικής έρευνας και της κολπικής εισβολής. Αυτό το ίδιο μαρτύριο της έρευνας μπορεί ανά πάσα στιγμή να μου το κάνουν και στο θάλαμο, όπου μένω, όταν υπάρχει υπόνοια για ύπαρξη απαγορευμένων ουσιών. Μπαίνουν μέσα στο θάλαμο, μας ξυπνάνε, μας κάνουν σωματική και κολπική

έρευνα, μας βγάζουν έξω από τον θάλαμο και ανακατεύουν όλα μας τα πράγματα πετώντας τα κάτω. Μετά χάνουμε πράγματα μας γιατί τα πετάνε ή τα παίρνουν και πρέπει να τακτοποιήσουμε ολόκληρο το θάλαμο για να μπορέσουμε να κοιμηθούμε...

Κάποτε ήμουν άνθρωπος με όνειρα, με όρεξη για μάθηση, με κερδοφόρα επιχείρηση, με όρεξη για δημιουργία. Σήμερα, όλος αυτός ο πόνος, η κακοποίηση, ο βιασμός του σώματος και της ψυχής που έχω υποστεί με κάνουν να ονειρεύομαι πως τους σκοτώνω όλους αυτούς που πληρώνονται για να βασανίζουν αδύναμους ανθρώπους. Σφίγγοντας τα δόντια σιγοπιθυρίζω «και για το πείσμα σας, γουρούνια, θα αντέχω» ελπίζοντας να έρθει κάποια μέρα που θα σταμτήσουν να απλώνουν τα βρώμικα, διεστραμμένα χέρια τους επάνω σε αδύναμους ανθρώπους. Το ξέρω πως ο κόσμος δεν αλλάζει, ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ, όμως, φτάνει να μην αδιαφορούμε.

Ποτέ δεν πρόκειται να ξεπεράσω τα όσα υπέστην και υπόκειμαι μεσα στη φυλακή."

"Υπάρχει κάτι που δε θα μπορέσετε ποτέ να μου πάρετε, γιατί όλα τ' άλλα μου τα πήρατε: Το ότι δε σας μοιάζω"

Κατερίνα Γκουλιώνη